

derens, er det i Virkeligheden en stor Urimelighed, at de med Hensyn til Forsorgen for deres uægte Børn ere stillede ganske lige. Naar jeg siger, at de ere stillede ganske lige, er det efter Lovgivningen, thi i Praxis nærer jeg aldeles ingen Tvivl om, at for det overveiende Tal af uægte Børn paa-høiler den langt overveiende Del af Byrden Moderen. Det er en Ubillighed, som der vistnok vilde være særlig god Grund til at søge rettet ad Lovgivningsveien. For mit Vedkommende tvivler jeg ikke om, at der kunde være Grund til at gaa saa vidt, at man overhovedet stræbte hen til at udjævne Forskjellen mellem ægte og uægte Børn. I Virkeligheden ser jeg ikke nogen naturlig og berettiget Grund til, at uægte Børn overfor deres Forældre skulle stilles anderledes og ringere end ægte Børn overfor deres Forældre. Hvorledes man vil stille sig overfor Forældrene, er et Spørgsmaal for sig, men at lade det gaa ud over Børnene, er vistnok meget lidt billigt. Om det af mere almindelige Grunde, af Statshensyn, er fornuftigt, skal jeg meget betvivle. Jeg tror, at de uægte Børn netop paa Grund af den Stilling, de have i vort Samsund, rekrutere i ikke ringe Grad vore Fængsler, Vordeller og Ladegaarde, og dette er for en meget væsentlig Del begrundet i en Lovgivning, som baade er ubillig og statsøkonomisk forkastelig. Men, som sagt, det er en Hensigt, som jeg nærmest maa rette til den ærede Justitsminister. Jeg vilde ønske, at den ærede Justitsminister overhovedet maatte have Interesse, eller hvis han har Interesse derfor, maatte faae Leilighed til i Praxis at vise sin Interesse for vore familieretlige Forhold, den retlige Bestemmelse af vore Familieforhold her i Landet. Jeg tror, at dersom der er noget Omraade, hvor vi trænge til en Reform, er det særlig paa Familierettens Omraade, og der skal jeg nævne dels Hensynet til Husfruens Stilling og dels og navnlig Hensynet til de uægte Børn. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Scavenius: Jeg har kun paa Mindretallets Begne et Par Bemærkninger at gjøre om 3—4 Endringsforslag. Mindretallet har ikke kunnet tiltræde Forslaget under Nr. 4, som gaar ud paa at nedsette Posten „almindelige Udgifter“ til Indenrigsministeriet med 2,000 Kr. Vi kunne ærlig talt ikke forstaa dette Forslag, og det er just ikke blevet mig klarere, efter at have hørt det, der er udtalt af den ærede Ordfører for Udvalget. Vi kunde forstaa, hvis man negtede hele Overførelsen paa denne Post, de forlangte 5,300 Kr., og henviste det Hele til Statsrevisionen, men at negte de 2,000 Kr., der angaa Udgivelsen af et Værk af Oberst Kosob om Jernbanevesenets Udvikling i de tre nordiske Lande, forslaa vi ikke, thi Indenrigsministeriet har aldrig forlangt en særlig Bevilling til dette Værk og har heller aldrig været forpligtet til at forlange en særlig Bevil-

ling dertil, det hører ganske naturligt hen under den sædvanlige Brug af denne Konto. Vi forstaa saaledes ikke, hvorfor Møretallet fremhæver disse 2,000 Kr. fremfor hvilketomhelst Andet af det, som Kontoen er brugt til. Jeg tror ikke, man opnaar Noget ved denne Nedsættelse. Den næste Post, ligeledes paa Indenrigsministeriets Budget, angaar Opnudringsarbejder i Limfjorden; Møretallet foreslaar en Overførelse af 5,000 Kr. frøget. Mindretallet har ikke kunnet gaa med dertil af den Grund, at vi betragte Bevillingen til Limfjordens Opudring som kalkulatorisk, idet vi have betragtet Bevillingen som given til et bestemt Arbeides Udførelse, som det var Ministerens Pligt at faae udført i den Udstrækning, at Limfjordssejladsen kunde gaa uforstyrret for sig, og hvad der dertil medgik, maatte han altsaa anvise paa Statskassen. Saaledes er vor Opfattelse af denne Post, og derfor kunne vi ikke gaa med til at forlange den henvis til Statsrevisionen. Jeg kommer dernæst til Posten Nr. 30, en Bevilling af 80,000 Kr. til Torpedofabrikken i Lørdensfjord, som jeg desværre ser, at Udvalgets Møretal ikke vil gaa ind paa. Denne Post er af større Betydning end de fleste andre Poster paa denne Tillægsbevilling, idet Regtelsen af disse 80,000 Kr. meget let, ja rimeligvis vil have den Følge, at dette Skib bliver en hel Del, mindst et halvt Aar, senere færdigt, end det ellers vilde blive, og jeg skal særlig henstille til den Del af det høje Thing, som til en vis Grad kan siges at være idetmindste Pleiesager til dette Skib, om det er Ret af den paa denne Maade at vise sig karrig just overfor dette Skib. Jeg skal saa meget mere gjøre det, som der just fra den Side bestandig henvises til, hvor gjerne man vil særlig udvikle Søforsvaret for vort Fædreland, og det mere end eengang har vist sig, at den Maade, hvorpaa man gjerne vil udvikle Søforsvaret, fra de Herrers Side bestaar i at negte de nødvendige Bevillinger til Skibenes hurtige Tilveiebringelse. At Udvalgets Møretal ikke vil bevilge Forlængelsen af Korvetten Dagmars Logt, efter at man paa Finantsloven har bevilget Logtets Fortsættelse ind i det nye Finantsaar, kan jeg ikke betragte som konsekvent, men jeg anser det ganske vist ogsaa som værende temmelig ligegyldigt, om man henviser denne Sag til Statsrevisionen eller ikke. Er det først en afgjort Sag, at Skibets Forbliven i Bestindien er bevilget for de 2 næste Maanedes, April og Mai i det Finantsaar, som vi nu ere komne ind i, vil det, statsretlig set, i Virkeligheden ingen Betydning have, at man negter det for de foregaaende Maanedes. Hvad Post 39 angaar, om Ombygningen af Raskbrønderibatteriet, da kan jeg henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt til Forsvar for, at det høje Thing bevilger de forlangte 5,500 Kr., som jo tidligere have været bevilgede af dette Thing, som ere en ligefrem i allerstængeste Forstand ren Gjenbe-